

Arrest

nr. 151 788 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 5 juni 1990 te Aligidir, Eritrea. U bent etnisch Tigrinya en orthodox-christene. U liep school in de school Fenkil te Aligidir, en u beëindigde er het vierde jaar lager onderwijs in het jaar 2005. In de loop van de maand mei 2005 vervoegde u een groep mensen die planden het land te ontvluchten. U was hiervan op de hoogte door een vriendin van u, en u besloot Eritrea te ontvluchten, daar u vreesde op 18-jarige leeftijd naar het militair trainingskamp Sawa te worden gestuurd. U ging samen met de groep mensen te voet naar de Soedanese grens, en reisde nadien per wagen verder naar de stad Girba, in Soedan. U had het geld niet om de reis verder te zetten, en u ging te Girba aan de slag als huishoudhulp, in het huis van de familie van een sjeik. Te Girba leerde u (E.G.) kennen, een Eritrese man die eveneens uit Aligidir afkomstig is, maar reeds langer Eritrea had verlaten. Jullie begonnen een relatie met elkaar, en trouwden met elkaar voor de orthodoxe

kerk te Khartoem, in de maand juni van het jaar 2010. In februari 2013, wanneer jullie genoeg geld hadden gespaard, vertrokken u en uw echtgenoot uit Girba, en gingen naar Khartoem waar uw man afgesproken had met een smokkelaar. Jullie verbleven een nacht in een huis van de smokkelaar, en reisden de dag nadien, doorheen de sahara-woestijn, verder naar Libië. Tijdens de reis door de woestijn, werd uw echtgenoot ontvoerd. Na aankomst te Libië, werd u gearresteerd door de Libische autoriteiten. U verbleef gedurende 8 maanden in een Libische cel, waar u het slachtoffer werd van foltering en verkrachting. U werd daarna vrijgelaten wanneer een man werkmensen zocht. U werd bij deze man opgesloten, en hij dwong u tot seksuele betrekkingen. Door alle mishandelingen die u meemaakte, verloor u het kind waarvan u zwanger was geworden. Nadat u drie maanden bij de Libische man opgesloten zat, wist u er te ontsnappen. U ging naar Tripoli, waar u verbleef tot uw vertrek naar Italië, per boot over de Middellandse Zee, in de maand juli van het jaar 2014. U reisde nadien verder naar België, waar u aankwam op 13 juli 2014. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 14 juli 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden.

Vooreerst dienen uw verklaringen betreffende uw leven te Eritrea, in het dorp Aligidir, en uw kennis betreffende Eritrea, opgemerkt.

U verklaarde dat u te Aligidir school heeft gelopen, en u er de 4e graad beëindigde in het jaar 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Gevraagd wanneer het schooljaar begint en eindigt in Eritrea, antwoordde u dat het schooljaar in de negende maand aanvangt – september – en eindigt in de zesde maand – juni (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat u de 5e graad beëindigde maar niet slaagde (zie 'Verklaring DVZ', punt 11, in administratief dossier), antwoordde u uw verklaringen simpelweg ontkennend, dat u dat niet zei. **Het dient vastgesteld dat het zonder meer ontkennen van de door u, op de DVZ, afgelegde verklaringen – zonder enige verklaring te bieden die de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en deze afgelegd op het CGVS, enigszins zou kunnen verklaren – niet weet te overtuigen.** Daarnaast dient ook vastgesteld dat uw verklaringen afgelegd op het CGVS, betreffende uw schoolcarrière in Eritrea, niet coherent zijn, immers: u verklaarde dat u de 4e graad beëindigd heeft in het jaar 2005, én dat het schooljaar pas eindigt in de zesde maand (juni), én dat u Eritrea verliet in de loop van de maand mei – de vijfde maand van het jaar – van het jaar 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 19). **Gegeven uw verklaringen dat het schooljaar in Eritrea pas eindigt in de maand juni, en uw verklaring dat u Eritrea verliet in de maand mei van het jaar 2005, is uw verklaring dat u de vierde graad beëindigde in het jaar 2005 dan ook niet coherent te noemen met bovenstaande verklaringen.** Gevraagd welke 'grades' [Engelstalige term die in Eritrea gehanteerd wordt voor het aangeven van de verschillende schooljaren] er allemaal in de lagere school ['elementary education'] zijn, antwoordde u dat het tot de zevende graad, lager onderwijs is (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde verder dat, in 2004, de lagere school duurde tot graad zeven, en dat later wijzigde naar graad 8. Voorts verklaarde u dat de graden 9, 10 en 11 het niveau 'High School' [Engelstalige term die in Eritrea gehanteerd wordt voor 'secundair onderwijs'] vormen. Het dient echter vastgesteld, zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) betreffende het schoolsysteem in Eritrea dat aan de orde was ten tijde van het door u geopperde verblijf in Eritrea, dat de lagere school, ofte 'Elementary education', de graden 1 tot en met 5 omvat, graden 6 en 7 het niveau 'Middle School Education' constitueerden, en het secundair onderwijs de graden 8 tot en met 11 omvatte. **Dat u niet blijkt te weten dat de lagere school na het beëindigen van de 5e graad ten einde is, doet verder afbreuk aan de door u geopperde afkomst uit Eritrea.** U verklaarde dat u te Aligidir schoolliep in de school 'Fenkil' (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waar die naam – 'Fenkil' – vandaan komt, antwoordde u het **niet te weten**. Gevraagd of u steeds naar deze school ging, te Aligidir, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u de Fenkil-viering kent, antwoordde u – uiterst vaag – dat er een plek is die Fenkil heet, en daar vele martelaars stierven (zie gehoorverslag CGVS, p. 38). Gevraagd waarom 'Fenkil' herdacht wordt, en wat er dan herdacht wordt, weet u enkel te antwoorden dat er op die plek [Fenkil] vele martelaars stierven. Het dient opgemerkt dat 'Fenkil' geenszins een plek in Eritrea is, maar verwijst naar 'operatie Fenkil' ten tijde van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd, waarbij de havenstad Massawa bevrijd werd (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). **Dat u daarover niets weet te vertellen – hoewel er een jaarlijkse herdenking is van operatie Fenkil, en u 4 jaar lang school gelopen zou hebben in een school met de naam 'Fenkil', doet verder afbreuk aan de door u**

geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst. Gevraagd om vrijuit te vertellen over het dorp Aligidir – van waar u opperde afkomstig te zijn – en te vertellen over uw leven daar, over het dorp en wat er allemaal te zien valt in Ali Gidir, antwoordde u – uiterst beknopt – dat er twee fabrieken zijn, voor katoen en voor lucifers (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). Het dient echter vastgesteld dat, zo blijkt uit de beschikbare informatie daterend van maart 2001 (toegevoegd aan het administratieve dossier) betreffende de impact van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict op [onder andere] het dorp Aligidir, dat het dorp Aligidir volledig geplunderd werd, en met opzet op grote schaal gebombardeerd en in brand gestoken werd. Verder blijkt uit deze informatie dat de katoenfabriek te Aligidir hierbij gevisieerd werd, en bijna volledig vernietigd werd. Ook de school te Aligidir leed uitgebreide schade door brand en explosies. Dat u hieromtrent niets weet te verklaren wanneer u werd gevraagd vrijuit te vertellen over het dorp Aligidir, en uw leven daar, en u enkel weet te vertellen dat er een katoenfabriek is, en een luciferfabriek, weet dan ook helemaal niet te overtuigen. **Dat u het oorlogsgeweld op geen enkel moment vermeldt tijdens de vele, en open vragen betreffende uw leven te Aligidir, die u werden gesteld, doet verder ernstig en fundamenteel afbreuk aan de door u geopperde afkomst uit dit dorp, en uw verklaringen er gewoond te hebben sinds uw geboorte in het jaar 1990, tot uw vertrek in het jaar 2005.** In een poging te peilen naar enig teken van doorleefde ervaringen, gevraagd om uit te leggen hoe u van uw huis te Aligidir naar de school zou gaan, en gevraagd om de weg die u nam te beschrijven, antwoordde u **ontwijkend** dat u te voet ging, en er geen wegwijzers zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 35). U gevraagd om gewoon, in uw eigen woorden, de route te beschrijven die u nam om van huis naar school te wandelen, antwoordde u, **opnieuw de vraag ontwijkend**, dat alle huizen op elkaar lijken. U nogmaals uitgelegd dat u enkel gevraagd wordt om in uw eigen woorden de route te beschrijven die u zou aflopen wanneer u van huis naar school ging, en bij wijze van hulp gevraagd waarheen u ging, nadat u de deur van uw huis achter zich dicht deed, verklaarde u enkel dat u te voet ging, de kerk niet ver was, en u niet weet wat te zeggen. U nogmaals dezelfde vraag gesteld, en u daarbij – bij wijze van voorbeeld – de weg van het CGVS naar het noordstation beschreven, en gevraagd of u op dezelfde wijze de weg van uw huis naar school kunt beschrijven, antwoordde u – geenszins overtuigend - dat u begrijpt wat de interviewer bedoelt, maar er geen aanwijzingen zijn aan de hand waarvan u het kan uitleggen. U nadien verder geconfronteerd met de vaststelling dat u toch wel moet kunnen vertellen over de route die u naar school zou nemen, en dezelfde vraag nog enkele malen herhaald, verklaarde u uiteindelijk dat u van uw huis naar de kerk zou gaan, u de kerk moest passeren, u dan langs een kleine markt kwam, en u dan zou aankomen in de wijk Hadish Adi, waar de school zich bevond. **Het dient opgemerkt dat het feit dat u dit – eerder eenvoudig – antwoord pas wist te geven nadat dezelfde vraag u ettelijke malen werd herhaald, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, alsook dat dit antwoord tegenstrijdig is met een verklaring die u eerder tijdens het gehoor op het CGVS aflegde, namelijk dat er helemaal geen markt is in Aligidir, en uw moeder daarom alle nodige inkopen moest gaan doen in de stad Teseney** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd welke wegen er door het dorp Aligidir lopen, antwoordde u dat er slechts één, onverharde, weg door het centrum van het dorp loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 36). Gevraagd waar die weg heen gaat, alsook waar deze weg vandaan komt, voordat ze het dorp Aligidir kruist – een vraag die, gegeven uw verklaring dat er slechts één weg was, toch niet dermate moeilijk genoemd kan worden – diende u steeds het antwoord schuldig te blijven, en verklaarde u **het niet te weten**. Gevraagd hoe het mogelijk is dat u dat niet weet, gezien uw verklaring gedurende 15 jaar in Aligidir gewoond te hebben, verklaarde u – geenszins overtuigend – dat u het dorp nooit verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 37). Gevraagd om in detail uit te leggen hoe u Eritrea wist te verlaten, en de grens met Soedan over te steken, en u daarbij uitgelegd dat het belangrijk is dat u dit zo gedetailleerd mogelijk uitlegt, wat u allemaal deed om erin te slagen de grens over te steken, en welke personen u daarbij eventueel hielpen, verklaarde u enkel – nogal beperkt, gezien de u gestelde vraag – dat u van Aligidir naar Gergef ging, en dan naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U verklaarde voorts – wanneer de interviewer u hiernaar verder bleef vragen – dat u samen met anderen in groep de grens overstak, u die anderen niet kende, en u in deze groep enkel een meisje, een zekere (E.), kende. Gevraagd waar u die groep dan zag en vervoegde, antwoordde u – opnieuw uiterst karig – dat u de groep zag bij het buitengaan van Aligidir. Gevraagd waar u dan heenging, antwoordde u enkel dat jullie via Gergef het land Soedan binnengingen. **Gevraagd of Gergef gelegen is in Eritrea, dan wel in Soedan, antwoordde u dat Gergef in Soedan ligt. U, ter verduidelijking en bevestiging, gevraagd of u de Eritrees-Soedanese grens reeds overgestoken had, op het moment dat u te Gergef was, antwoordde u dat ze zeiden dat jullie in Gergef waren, en dat betekende dat jullie de grens reeds overgestoken hadden.** U gevraagd of Gergef ver van Aligidir gelegen is, antwoordde u dat het niet ver is, maar u wist niet aan te geven hoever dat dan zou zijn. **Gevraagd of u zich enige naam van dorpen, plaatsen of wijken, herinnert, waar u passeerde voordat u de Eritrees-Soedanese grens overstak, antwoordde u niets te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of de mensen, met wie u samen in groep reisde, opgelucht

waren wanneer jullie te Gergef waren, omdat jullie de grens hadden overgestoken, antwoordde u bevestigend. **U gewezen op de vaststelling dat**, zo blijkt ook uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, **Gergef helemaal niet in Soedan ligt, maar een stad in Eritrea betreft, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat dat niet zo is. U geconfronteerd met de vaststelling dat het nu eenmaal een vaststaand feit is dat Gergef in Eritrea gelegen is [ook ten tijde van uw vertrek uit Eritrea in 2005], antwoordde u opnieuw dit feit simpelweg ontkennend. Het dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u op 15-jarige leeftijd Eritrea ontvlucht zou zijn, niet weten te overtuigen. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers uiterst vaag en beknopt, u weet geen enkele plaats te noemen waar u zou zijn gepasseerd, en de enige plek die u zich wel blijkt te herinneren – Gergef – situeerde u dan weer in Soedan, hoewel Gergef in Eritrea is gelegen. Deze verklaringen doen dan ook verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit –en afkomst.** Gevraagd of er in Eritrea enige publieke feestdagen zijn in de maand 'sene' [Tigrinya voor 'juni'], verklaarde u correct dat de martelaarsdag gevierd wordt in de maand 'sene'. Gevraagd wanneer ongeveer in de maand sene/juni dit wordt gevierd, antwoordde u **het niet te weten**. Uw verklaring geboren te zijn op de 5e juni indachtig, gevraagd **of de martelaarsdag gevierd wordt na, dan wel voor, uw verjaardag, antwoordde u opnieuw het niet zeker te zijn.**

In contrast met de hierboven vastgestelde, uiterst opmerkelijke, onwetendheid uwentwege betreffende het dorp en de streek van waar u opgeroepen afkomstig te zijn, en uw leven daar, wist u dan wel weer te vertellen dat Sebhat Efrem de Eritrese minister van buitenlandse zaken is, Askala Menkoris de voorzitter van de 'Eritrean Union of Women', Fatuma Nurhusein minister van toerisme, en een zekere Amna ook minister is (zie gehoorverslag CGVS, p. 39). Verder weet u alle zoba's in Eritrea en hun respectieve hoofdplaatsen op te sommen, weet u alle negen etnieën die in Eritrea leven op te sommen, weet u de naam van een Eritrese krant te noemen, alsook dat deze zowel in de talen Tigrinya als Arabisch te lezen valt, weet u te vertellen dat Eritrea reeds conflicten had met de landen Soedan in 1997, met Yemen in 1995, met Djibouti in 2008 en met Ethiopië van 1998 tot 2000 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 39). **Het dient opgemerkt dat deze 'kennis' duidelijk ingestudeerd is, en in fel contrast staat met de basiszaken betreffende uw dorp, en het leven dat u er geleid zou hebben, waarover u bijna niets wist te vertellen** – zo wist u niet aan te geven welke dorpen er administratief onder Aligidir vallen, kon u geen enkele plaatsnaam noemen tussen Aligidir en de Eritrees-Soedanese grens, en wist u niet waarheen, en waar vandaan de enige weg liep die er in Aligidir was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 30 en 37). **Uw verklaringen betreffende de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, weten dan ook helemaal niet te overtuigen.**

Wat betreft de reden voor uw zogenaamde vertrek uit Eritrea – met name uw vrees naar Sawa te moeten gaan om er een militaire opleiding te krijgen – dient voorts vastgesteld dat u deze vrees geenszins weet te concretiseren, en uw verklaringen opnieuw blijken geven van oppervlakkige en selectief ingestudeerde kennis. Zo weet u enkel dat men in Sawa militair wordt getraind, maar waar Sawa gelegen zou zijn, bleek u niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U weet ook niet in welke zoba (ofte 'regio', de grootste administratieve indeling in Eritrea) Sawa gelegen zou zijn, hoewel uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt dat het in de zoba Gash Barka gelegen is, waar ook het dorp Aligidir is gelegen. U verklaarde dat mensen die naar Sawa gaan, niet terugkeren, maar gevraagd waar die dan heen waren, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). Gevraagd of die mensen dan in Sawa blijven, antwoordde u het niet te weten. **Gevraagd of u dan nooit aan iemand vroeg wat er met de mensen gebeurde die naar Sawa gingen, antwoordde u dat u het niet vroeg – hoewel u eerder verklaarde dat u neven, burens en familieleden kende die naar Sawa gingen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16) – en dat u in Girba enkel met Arabieren omging. U gewezen op de vaststelling dat u verklaarde dat u in Girba samen was met uw echtgenoot – van Eritrese afkomst – en gevraagd of hij dan niet meer wist te vertellen over wat er allemaal in Sawa gebeurt – de enige reden die u opgeeft omwille van dewelke u besloten zou hebben Eritrea te verlaten – antwoordde u dat uw echtgenoot er misschien wel meer over wist, maar u daarover nooit met hem praatte (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). Gevraagd hoelang de door u genoemde militaire training te Sawa duurt, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of er naast de militaire training, nog andere zaken zijn die mensen moeten doen in Sawa, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). Gevraagd hoelang de dienstplicht dan duurt, nadat men getraind wordt te Sawa, gaf u opnieuw aan het niet te weten. **Het dient vastgesteld dat u de door u geopperde vrees – met name uw vrees om militair getraind te worden in Sawa – omwille van dewelke u Eritrea zou hebben verlaten, geenszins weet te concretiseren, en uw verklaringen hieromtrent opnieuw een frappante onwetendheid onthullen, die enkel wijst op selectief, en gebrekkig, ingestudeerde kennis – met name de enige kennis van u hieromtrent, namelijk dát Sawa een militair trainingskamp is. Deze vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de hierboven**

reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u geopperde Eritrese nationaliteit –en afkomst.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende het door u geopperde verblijf te Girba [Soedan] gedurende 8 jaren, evenmin geloofwaardig worden bevonden.

U verklaarde dat u te Girba, in Soedan, woonde sinds uw vlucht uit Eritrea, tot uw vertrek naar Khartoum in de maand februari van het jaar 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u toen pas – 8 jaar na het door u geopperde vertrek uit Eritrea – Girba verliet, antwoordde u dat **u steeds dat plan had, maar u niet over de [financiële] middelen beschikte om vroeger weg te gaan.** U verklaarde verder dat u samen met uw echtgenoot vertrok in februari 2013, en jullie daartoe het geld gebruikten dat jullie hadden gespaard. Gevraagd om vrijuit te vertellen over uw leven te Girba, verklaarde u – **opnieuw uiterst beknopt – dat u gedurende vier jaren in hetzelfde huis werkte, u niet betaald werd, en u uiteindelijk moest vertrekken** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nadien ging u huishoudelijk werk doen bij een alleenstaande vrouw, maar u stopte daar te werken na drie maanden, daar ze u slechts het loon van één maand kon uitbetalen. **U verklaarde dat u nadien hetzelfde huishoudelijke werk deed in andere, verschillende, huizen tot uw vertrek uit Girba in februari 2013** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde dat u uw echtgenoot in Girba leerde kennen, en hij ook afkomstig is van het dorp Aligidir in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wanneer hij Eritrea had verlaten, antwoordde u het **niet te weten.** Gevraagd waarom hij Eritrea had verlaten, antwoordde u opnieuw **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of u dat dan nooit heeft gevraagd aan hem, antwoordde u enkel herhalend dat u niet weet waarom hij Eritrea verliet. **Gevraagd of jullie dan nooit over elkaars geschiedenis praatten met elkaar,** antwoordde u dat u dat wel deed, maar gevraagd wat hij dan over zijn verleden vertelde, antwoordde u enkel **dat hij al lang in Soedan was.** **Gevraagd of dat dan het enige was dat hij u vertelde, betreffende zijn leven voorafgaand aan jullie ontmoeting,** antwoordde u **bevestigend.** Gevraagd waar en wanneer u met uw echtgenoot huwde, antwoordde u, **uiterst opmerkelijk,** gegeven de hierboven reeds geciteerde verklaringen – namelijk dat u steeds al Girba had willen verlaten maar daartoe de middelen niet had, u gedurende periodes werkte zonder dat u ervoor werd betaald, en u en uw echtgenoot pas na 8 jaren Girba wisten verlaten, nadat jullie samen genoeg geld spaarden – **dat jullie met elkaar huwden in juni van het jaar 2010, te Khartoum** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U geconfronteerd met de vaststelling dat u Girba dus wel al had verlaten, antwoordde u dat er geen kerk was in Girba, en jullie er [Khartoum] enkel gingen om te huwen. U verklaarde verder dat u samen met uw echtgenoot heen en weer naar Khartoum reisde om er te huwen, en de persoon bij wie u toen werkzaam was u zelfs een reisdocument bezorgde waarmee u naar Khartoum kon reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd waarom u na uw huwelijk dan niet bleef te Khartoum – uw verklaring in gedachte dat u al steeds Girba wou verlaten, maar de financiële middelen er niet toe had – verklaarde u dat jullie niemand hadden in Khartoum, bij niemand konden verblijven, en jullie er enkel gingen om te huwen. **Het dient opgemerkt dat uw verklaringen heen en weer naar Khartoum te zijn gegaan in juni 2010, samen met uw echtgenoot, grote vraagtekens doen rijzen bij het door u geopperde profiel van huismeid, die soms onbetaald werk moest verrichten gedurende bepaalde periodes, en die gedurende 8 jaren moest sparen om het zich financieel te kunnen veroorloven om Girba te verlaten.** Uw verklaring voor deze bizarre vaststelling, namelijk dat u ‘er niemand had’ en u niet zou weten bij wie u er zou moeten verblijven, wordt dan weer ondergraven in de verdere verklaringen die u aflegde op het CGVS, met name over de manier waarop u heden in het bezit bent van een kopie van de identiteitskaart van uw moeder. U, in het eerste deel van het gehoor op het CGVS, gevraagd of u sinds uw vertrek uit Eritrea, nog contact heeft gehad met mensen in Eritrea, zoals uw moeder, verklaarde u enkel dat u brieven stuurde naar uw moeder, maar uw moeder u nooit terugschreef (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Wanneer u gevraagd werd of u in het bezit bent van enige documenten afkomstig uit Eritrea, **legde u plots een kopie neer van de identiteitskaart van een persoon van wie u beweert dat het uw moeder is,** alsook een kopie van uw doopakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaarde dat u een kopie van uw doopakte bij zich had wanneer u Eritrea verliet, en uw moeder een kopie van haar identiteitskaart opstuurde naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 22 en 24). U verklaarde dat uw moeder een kopie van haar identiteitskaart stuurde naar uw doopmeter, die in Khartoum woont (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). **Gevraagd of u uw doopmeter zag in Khartoum,** antwoordde u **ontkennend,** en verklaarde u haar opgebeld te hebben eens u in België was. Gevraagd waarom u haar niet contacteerde wanneer u in Khartoum was, antwoordde u dat u van de mokkelaars geen mensen mocht contacteren. Gevraagd sinds wanneer u weet dat uw doopmeter te Khartoum woont, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat **zij u inlichtte dat uw man ontvoerd werd,** wanneer u in Libië was. Gevraagd hoe uw tante vernomen had dat uw echtgenoot ontvoerd werd, antwoordde u uiterst vaag dat velen het wisten, en er velen ontvoerd worden. U gevraagd **in concreto uit te leggen hoe uw tante wist dat uw man werd ontvoerd,** en hoe ze überhaupt wist dat het uw echtgenoot betrof – uw verklaring in gedachten dat u gedurende de 8 jaren

dat u in Soedan verbleef u uw doopmeter niet contacteerde in Khartoem – verklaarde u plots dat u contact had met uw doopmeter wanneer u in Soedan was. Gevraagd of u dan wél al wist dat uw doopmeter in Khartoem woonde, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat u net ervoor verklaarde dat u pas in Libië vernam dat zij in Khartoem woonde, antwoordde u warrig, en de tegenstrijdigheid waarmee u geconfronteerd werd negerend, dat zij het zo aan u uitlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U gevraagd waarom u niet naar uw doopmeter ging, gezien uw verklaring dat u pas na 8 jaren voldoende geld had om Girba te verlaten, antwoordde u, allesbehalve overtuigend, dat uw doopmeter al veel kinderen heeft, en ze u niet kon opvangen. Verder ingegaan op de vraag hoe uw doopmeter wist dat uw echtgenoot ontvoerd werd te Libië, verklaarde u dat ze het wist via de smokkelaar. Gevraagd of ze dan de smokkelaar contacteerde, antwoordde u ontkennend. U daarna, nogmaals gevraagd om het nu gewoon eens uit te leggen, verklaarde u – opnieuw manifest tegenstrijdig aan al uw vorige verklaringen, vaagweg, en allerm minst overtuigend – dat u uw doopmeter geïnformeerd had dat jullie de reis [naar Libië] zouden maken, u haar niet zei wanneer, noch hoe jullie zouden reizen, en uw tante het dan helemaal zelf te weten kwam, omdat ze uit zichzelf vragen stelde aan mensen. Verder gevraagd **“hoe uw tante dan wist dat het uw echtgenoot was die werd ontvoerd**, antwoordde u – nadat u de vraag eerst nog viermaal ontweek – **dat u dat niet vroeg aan uw doopmeter, wanneer ze u op de hoogte bracht van de ontvoering van uw man. Het dient opgemerkt dat aan bovenstaande verklaringen geen enkele geloofwaardigheid kan worden gehecht, deze niet weten te overtuigen, en leugenachtig overkomen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen, in het kader van uw asielaanvraag.**

Een laatste vaststelling – betreffende de door u neergelegde doopakte – bevestigt enkel de hierboven reeds vastgestelde complete ongeloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit –en afkomst, en van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in het algemeen. Uit de door u neergelegde geboorteakte moet blijken dat u gedoopt zou zijn te Ali Gidir, op datum van 25 augustus 1990. Er staat nergens een datum van afgifte, noch is er een nummer ingevuld op de daartoe bedoelde plaats op het door u neergelegde certificaat, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de authenticiteitswaarde van dit document, en de waarachtigheid van de inhoud ervan. Daarenboven dient vastgesteld **dat dit geenszins een origineel document, afgeleverd bij uw doop in het jaar 1990 kan betreffen.** Immers, de door u neergelegde doopakte is afgestempeld met een stempel van de Eritrese Orthodoxe Kerk – een instelling die pas bestaat sinds het jaar 1993 – 3 jaren na uw geboorte – nadat Eritrea een onafhankelijk land werd, en de Eritrese Orthodoxe Kerk door paus Shenouda III als autonome kerk erkend werd (zie informatie in uw administratief dossier). Dit document, alsook de hierboven reeds vermelde kopie van de identiteitskaart van een persoon van wie u oppert dat het uw moeder zou zijn, vormen dan ook geenszins een bewijs voor de door u geopperde Eritrese nationaliteit – en afkomst, en weten de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, dan ook niet te herstellen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit –en afkomst, helemaal niet geloofwaardig wordt bevonden.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde kopie van de identiteitskaart van de persoon van wie u oppert dat het uw moeder is, alsook de door u neergelegde doopakte, werden hierboven reeds besproken, en weten de hierboven gemaakte vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de medische documenten die u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag, dient het volgende vastgesteld. Uit het door u neergelegde attest vanwege Dr. (D.) blijkt dat u bij deze op consultatie ging, en u er uitlegde dat u te Libië het slachtoffer werd van verkrachting en foltering, en dat u zwanger was maar het kind verloor ten gevolge van de foltering. Tijdens het gehoor op het CGVS had u uitgelegd dat u werd opgesloten te Libië, en u was vrijgekomen voor werkdoeleinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U werd opgesloten in het huis van een voor u onbekende man gedurende een drietal maanden, en u werd gedwongen tot seksuele betrekkingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Ten gevolge van deze gebeurtenissen, waarvan u het slachtoffer was,

heeft u op heden medische problemen in uw baarmoeder, en lijdt u ook onder slaapproblemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24 en 41). Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw vluchtroute en de door u gekende problemen, gezien reeds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw nationaliteit en verblijf in Soedan, die de aanleiding waren voor uw verdere vlucht. Bovendien kan worden opgemerkt dat dokter (D.), huisarts, zich in haar attest duidelijk (enkel) baseert op uw verklaringen aan haar en ze zelf geen vaststellingen doet. Er dient ook te worden vastgesteld dat u reeds in juli 2014, kort na uw aankomst in België, een gynaecoloog zag die u blijkbaar fysiek heeft onderzocht en in zijn attest dd. 31/7/2014 enkel gewag maakt van een 'Furunkulose' (= steenpuist) aan het perineum en het billengebied. Er wordt geen gewag gemaakt van tekenen van seksueel misbruik, problemen met uw baarmoeder of een miskraam. Wat betreft de documenten van Constats die u voorlegt, deze betreffen enkel uw aanmelding bij Constats waarbij Constats niets vaststelt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw Eritrese nationaliteit wijs ik de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van "de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting en schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van artikel 48/3 en van artikel 1A van de Conventie van Genève en schending van artikel 57/7bis en 57/7 ter Vreemdelingenwet".

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar scholing, foutieve verklaringen aflegde over het schoolsysteem in Eritrea en onwetend bleek over de naam van haar school en de operatie Fenkil, betoogt verzoekster:

"Verzoekster beëindigde de 4de graad, in het jaar 2004. Zij ving de 5de graad niet meer aan, ze wou niet meer studeren. Zij verliet uiteindelijk het land in mei 2005. Zo men op DVZ tot de 5de graadakteerde, dan is dit een materiële vergissing van DVZ. Verzoekster vertelde de waarheid.

Het CGVS meent dat de verklaring van verzoekster als dat zij nooit zei dat ze tot de 5de graad naar school ging, geen voldoende verklaring is: het louter ontkennen gaat niet op.

Door als dusdanig te redeneren, gaat het CGVS er in feite vanuit dat men bij DVZ onfeilbaar is: het is heel snel gebeurd om een verschrijving op papier te zetten: een menselijke fout is de oorzaak en de enige verklaring die hiervoor gegeven kan worden.

Verzoekster eindigde de 4de graad in het jaar 2004 en verliet in mei 2005 Eritrea: dit is wel degelijk coherent, nu zij in juni 2004 de school verliet na geslaagd te zijn en zij in mei het jaar nadien vertrok naar de grens.

Verzoekster merkt op dat het document waarop het CGVS zich steunt dateert van februari 2003, zo blijkt uit het administratief dossier. Verzoekster verliet het land in mei 2005 en herhaalt dat zij zich het herinnert zoals ze het vertelde bij het CGVS. De informatie van het CGVS is van meer dan 2 jaar voor verzoekster haar vertrek en dus geen bewijs ter staving van de motivering van de verweerder.

Verzoekster vertelde hierover wat zij wist ("fenkil"), zij vertelde niets dat fout was hieromtrent: zij vertelde dat het een herdenking was en dat er vele martelaars stierven. Verzoekster wenst op te merken dat de tolk bepaalde stukken in het Arabisch met haar heeft gesproken omdat hij haar niet altijd heel goed kon begrijpen in Tigrinya: wanneer zij kennis neemt van de bestreden beslissing stelt zij zich dan ook de vraag of de tolk haar wel goed begreep. Wat diende verzoekster daarenboven nog meer te vertellen over fenkil?

Het CGVS houdt absoluut geen rekening met de HOEDANIGHEID van verzoekster: verzoekster is maar tot de 4de graad naar school geweest. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS daarmee rekening hield.

Nochtans is dit zeer belangrijk om de verklaringen van verzoekster in de juiste context te kunnen plaatsen.

Het is nog belangrijker dat verzoekster op het ogenblik dat zij haar land van herkomst verliet, 14 jaar, bijna 15 jaar oud was! Zij leefde en werkte nadien vele jaren in Soedan.

Verzoekster heeft wel degelijk de nationaliteit van Eritrea, alleszins zij heeft er jarenlang gewoond: zij spreekt ook twee talen die alleen in haar land van herkomst gesproken worden luidens de inhoud van het administratief dossier."

Omtrent de motivering inzake haar verklaringen over haar leven in het dorp Aligidir, voert verzoekster aan:

“Verzoekster wenst te benadrukken dat zij de verklaringen afgelegd voor het CGVS wenst te herhalen en te bevestigen. De verwerende partij interpreteert de verklaringen van verzoekster verkeerd en motiveert haar beslissing hierdoor niet op correcte en deugdelijke wijze. Het verhoor dient in zijn geheel bekeken te worden en de verwerende partij kan er niet die elementen uithalen die zij wenst. Bovendien gaat het om details die men aanhaalt om te twijfelen aan haar herkomst.

Een open vraag die men stelt aan de kandidaat-asielzoeker is nooit een makkelijke vraag, er is evenmin een standaard of één enkel juist antwoord op dergelijke vraag.

Verzoekster heeft uitgelegd waar zij aan dacht bij haar dorp. Zij begreep niet wat het CGVS van haar wou horen als antwoord op deze vraag, ja zij aarzelde en men diende de vraag een aantal keren te stellen maar dat wil toch niet zeggen dat zij er niet leefde of woonde?

Verzoekster vertelde over de katoen en de lucifer fabriek, zij vertelde enkel dat die er zijn. Men stelde hierover geen verdere vragen, zij dacht er zelf niet aan om dit allemaal te vertellen, het was haar niet duidelijk waar men naartoe wou met deze vraag!

Verzoekster stelt bij de bespreking van de inhoud van de beslissing meteen dat haar dorp inderdaad zwaar is getroffen door de oorlog maar zij zegt zich niet te kunnen herinneren hierover specifiek vragen gekregen te hebben, dit is ook eenvoudigweg niet het geval. De vraagstelling van het CGVS was toch bijzonder algemeen en zeer breed, om dan nadien te gaan motiveren dat men een specifiek antwoord wou horen. Men had ook in de omgekeerde richting kunnen denken en kunnen vragen aan verzoekster of de oorlog een grote impact op haar dorp had, of het lucifer en katoen bedrijf vandaag nog bestaan?

Heel vaak komen dan de antwoorden wel.

Het verhoor verliep daarenboven aan een snel tempo: er werd vraag na vraag gesteld, zij had net kunnen antwoorden en de volgende vraag werd haar reeds gesteld. Verzoekster stelt dat de katoen fabriek inderdaad dicht is omdat deze werd vernield in 2000 en dat in een land waar er zoveel landbouw is. Dit zorgt voor problemen tot op heden (verzoekster haar ouders waren landbouwers).

Verzoekster begreep niet waar men met de open vraag naartoe wou over vertel vrijuit over je dorp. Men vroeg dan de weg naar school te beschrijven: er zijn geen wegwijzers zoals hier, geen wegen zoals hier, er werd in feite gepeild naar belangrijke plaatsen of gebouwen die men zou passeren en uiteindelijk begreep zij wat men van haar verwachtte en legde zij dat ook uit. Dit absoluut verkeerd waar het CGVS gaat zeggen dat verzoekster de vraag ontweek, het is interpretatie die men eraan geeft, zonder dat enige grondslag in het dossier te vinden is hiervoor.

Het CGVS grijpt dit antwoord dan ook nog aan om te beweren dat verzoekster niet coherent was in haar verklaringen nu zij eerder verklaarde voor de markt naar Teseney te moeten gaan (haar moeder). Echter, zij benoemde inderdaad een markt die zij moet passeren om naar school te gaan maar dit is niet zoals de markt in Teseney: men kan in Aligidir enkel het noodzakelijke vinden, om grote inkopen te doen, toen, 10 jaar geleden moest men inderdaad naar Teseney gaan. Over die markt op zich die zij heeft genoemd heeft men ook geen vragen gesteld: het CGVS had daar nochtans meteen kunnen op ingaan maar liet na dit te doen en zette het verhoor aan sneltempo verder.

Verzoekster heeft tot zij het land verliet haar dorp nooit verlaten. Ook hier vergeet het CGVS de context: haar vader is overleden toen zij 6 maanden oud was, haar moeder stond er alleen voor en zij diende de gronden te verhuren om het gezin van een inkomen te voorzien.

Verzoekster was kind alleen. Haar moeder was heel beschermend en rekende op verzoekster haar hulp. Zo verklaarde zij ook dat zij in de vakantie bij haar moeder thuis bleef en amper vrienden had die zij na school zag.

Verzoekster verliet het dorp dus niet, zij ging niet lang naar school en was nog geen 15 jaar oud toen ze het land verliet om telkens in huizen van mensen te gaan werken om het huishouden en de schoonmaak er te doen: ook daar heeft zij weinig kennis kunnen op doen.”

Inzake haar vertrek uit Eritrea, haar verklaringen inzake de stad Gergef en de viering van martelaarsdag, stelt verzoekster:

“Verzoekster vertelde wel degelijk de waarheid. Zij bekeek samen met haar raadsman op het internet de kaarten: verzoekster was in “veiligheid” eens ze in Sudan was. Blijkt dat de volledige naam “KHOR GERGEF” is, dorp bekend bij verzoekster als GERGEF. Het CGVS zoekt dan ook niet verder en wijst op basis van onjuiste informatie en aldus en niet correcte motivering op dit punt de asielaanvraag van verzoekster af.

Uit het stuk dat bijgebracht is blijkt bovendien dat KHOR GERGEF niet ver is gelegen van TESENEY: verzoekster sprak dus wel degelijk de waarheid.

De ene kaart in het administratief dossier van het CGVS is van 2001-2003, de andere is zelfs niet van een datum voorzien. Gelet dat de informatie van verzoekster de informatie van het CGVS tegenspreekt, kan er dan ook geen rekening worden gehouden met deze stukken uit het administratief dossier.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat men in feite een onderzoek is gaan voeren ten haren aanzien om haar als ongeloofwaardig te gaan bestempelen!

Verzoekster antwoordde dus niet 'simpelweg ontkennend' maar zij vertelde de waarheid: het is zelf bijzonder sterk dat zij ondanks het herhaaldelijk vragen en zelfs op bespottelijke wijze vermelden van de protection officer dat uit officiële info blijkt dat GERGEF in Eritrea ligt, zelfs ten tijde van haar vertrek in 2005, dat zij bleef hameren op het feit dat zij daar opgelucht waren, dat zij de grens over waren, dat ze veilig waren!

Verzoekster was op de vlucht: zij is van de ene dag op de andere als het ware uit haar dorp vertrokken: zij heeft er niet op gelet langs welke dorpen zij is gepasseerd. Verzoekster kon daarenboven wel vertellen in welke steden en dorpen zij nadien heeft verbleven en langs welke 'weg' of landen zij nadien tot in Europa kon reizen.

Men mag niet vergeten dat verzoekster bijzonder bang was, dat zij een groep heeft gevolgd (zich hierbij aansloot) en illegaal de grens overstak: dat het een algemeen bekend gegeven is dat vanuit Eritrea geschoten wordt op degenen die trachten de grens over te steken. Velen laten hierbij het leven.

Wat denkt het CGVS dat het om een soort van toeristische uitstap ging waarbij een gids meedeelde welke dorpen zich 'links van u en rechts van u' bevinden!?

Martelaarsdag wordt gevierd op 20 juni, dat verzoekster de exacte datum schuldig moest blijven is toch geen argument om haar als ongeloofwaardig te gaan beschouwen."

Aangaande de reden voor haar vertrek uit Eritrea, doet verzoekster gelden:

"Verzoekster hoorde van verschillende mensen dat zij naar Sawa dienden te gaan en dat zij in de praktijk jarenlang ten dienste van de Eritrese overheid dienden te "werken". Ook in haar familie was dit het geval.

Zoals zovele andere jongeren in haar land van herkomst, besloot zij om deze reden, haar land te verlaten. Omwille van het feit dat zij de Eritrese nationaliteit bezit zal zij verplicht zijn de militaire dienst te gaan volgen en in feite geen vrijheid hebben om verder te studeren, het werk te doen dat zij wil, haar familie regelmatig te zijn ed. Zij wenste niet een dergelijk leven te leiden.

Het CGVS meent dat wat verzoekster weet over SAWA ingestuurde kennis zou zijn! Zo verzoekster had geantwoord Sawa is op plaats x dan had men haar allicht verweten dat Sawa niet op één welbepaalde plaats voor alle mensen van Eritrea plaats heeft. Verzoekster weet nochans wel degelijk wat Sawa precies is.

Verzoekster was in veiligheid, zij werkte er, leerde haar man kennen en spaarde om verder te kunnen reizen naar Europa. Verzoekster besprak dit alles rond Sawa inderdaad niet in detail met haar echtgenoot: de meerderheid (in feite quasi alle) van de mensen die Eritrea verlaten wensen niet naar Sawa te gaan. Dit is de reden waarom men het land verlaat. Het CGVS acht het logisch dat de mensen hierover dan onderling zouden praten in de vluchtelingenkampen die er intussen uitzien als volledige dorpen met 100.000en inwoners: neen, dit is niet zo stelt verzoekster; Zij vroeg haar echtgenoot waarom hij het land verliet, zij kreeg antwoord en stelde daarover geen vragen meer; iedereen weet uit Eritrea wat dit wil zeggen!

Hoe kan verzoekster ook in concreto weten wat men allemaal moet doen in Sawa: laten we niet vergeten dat men de bevolking hieromtrent in Eritrea zelf tracht op een dwaalspoor te zetten. Verzoekster had niet de gelegenheid met teruggekeerde familieleden, burens of vrienden te praten over de precieze inhoud van de militaire dienst."

Betreffende haar verblijf en haar huwelijk in Soedan, betoogt verzoekster:

"Verzoekster repliceert: verzoekster verklaarde dat zij en haar man reisden onder de namen van de kinderen van de personen voor wie zij toen werkte, zij gaf hieromtrent meteen een passende en geloofwaardige verklaring aan het CGVS. Zij ging erheen als de dochter van deze mensen en haar man als hun zoon.

Verzoekster en haar echtgenoot vonden het van groot belang om te kunnen huwen: zij heeft inderdaad jarenlang moeten sparen om te kunnen vertrekken en zij werd inderdaad vele malen niet betaald voor het werk dat zij leverde bij de respectievelijke werkgever.

Zij wensten als gehuwden Sudan te verlaten en daarom zijn zij gehuwd in Khartoum.

Verzoekster schreef inderdaad naar haar moeder maar kreeg nooit reactie. Maar eerst hier in België kon zij het contact hersteld krijgen. Zij bekwam dan via derden kopie van de ID kaart van haar moeder.

Verzoekster kreeg het verbod van de smokkelaar om met iemand contact op te nemen, zij kon haar doopmeter dus niet, zelfs al zou ze dat gewild hebben, contacteren!

Verzoekster haar moeder haalde het doopcertificaat af, dit document werd later, na het doopsel aan verzoekster haar moeder overgemaakt. Verzoekster haar moeder haalde dit document af, zij was hierbij niet aanwezig en het is aan verzoekster bezorgd zoals zij het op het CGVS heeft neergelegd.

Verzoekster meent dat men toch van de zijde van het CGVS vrij veel zaken gaat aanhalen die men moedwillig verkeerd gaat interpreteren: zij heeft volledige medewerking verleend, het verhoor is aan razendsnel tempo verlopen en dat dit kan niet ontkend worden door het CGVS gelet het aantal gevulde bladzijden. Het aantal gestelde vragen is meer dan in een gemiddeld verhoor.

Verzoekster kreeg ook niet de kans om op alle vermeende tegenstrijdigheden een reactie te geven tijdens het verhoor zelf."

Verzoekster geeft voorts een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen, verwijst naar enkele paragrafen uit het "UNHCR Handboek" en besluit dat het CGVS met de hierin opgenomen aanwijzingen geen rekening hield.

Verzoekster verwijt het CGVS verder dat uit de beslissing *"geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is"*.

Voorts merkt zij op dat de motivering van de bestreden beslissing zeer vaag is, dat men hele bladzijden schrijft over telkens maar één element en dat de beslissing gebaseerd is op enkele geïsoleerde elementen.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij voert aan:

"Zo Uw Raad terecht tot het besluit komt dat verzoekster wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit, en voor zover men niet zou overgaan tot het toekennen van het statuut van vluchteling, dan dient men gelet op de nationaliteit van verzoekster en het onbetwistbaar van toepassing zijn van de militaire dienstplicht in Eritrea aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Dat de militaire dienstplicht bestaat en een grond is om subsidiaire bescherming toe te kennen, is op zich niet betwist door het CGVS in de thans bestreden beslissing.

(...)

Dat er met name zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoekster terugkeert naar Eritrea, zij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade;

Dat het CGVS dit in feite zelf toegeeft in de bestreden beslissing. Het blijkt onbetwistbaar uit de informatie aanwezig in het administratief dossier."

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Waar verzoekster het CGVS verwijt dat geen belangenafweging werd gedaan, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.4. Betreffende het verwijt dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.5. Waar verzoekster enkele malen laat uitschijnen dat het CGVS haar asielaanvraag niet eerlijk zou hebben behandeld en in dit kader opmerkt dat het CGVS zaken moedwillig verkeerd interpreteerde en slechts onderzoek voerde om haar als ongeloofwaardig te kunnen bestempelen, dient te worden

opgemerkt dat zij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.6. Nog daargelaten dat verzoekster niet preciseert welk(e) artikel(en) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zij geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.8. In zoverre verzoekster meermaals laat uitschijnen dat het gehoor in een dermate snel tempo zou zijn verlopen dat zij niet of nauwelijks de kans kreeg om te antwoorden op de gestelde vragen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze bewering geenszins steun vindt in het gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster werd gehoord van 14.00 uur tot 18.20 uur, met een pauze van 16.15 uur tot 16.30 uur. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt daarbij dat zij weldegelijk de kans kreeg om op de gestelde vragen te antwoorden. Bovendien werd aan verzoekster verduidelijkt dat zij eventuele problemen diende te melden, hetgeen zij naliet te doen. Verder formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat enige opmerking bij het verloop of het tempo van het gehoor wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (administratief dossier, stuk 5, p.41).

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar betoog inzake de beweerde communicatieproblemen tussen haar en de tolk. Zij poneert weliswaar dat zij, wanneer zij kennis neemt van de bestreden beslissing, zich de vraag stelt of de tolk haar wel goed begreep, doch zij brengt geen overtuigende en concrete elementen of argumenten aan waaruit kan worden afgeleid dat de tolk bij het CGVS haar niet goed zou hebben begrepen of haar gezegden niet correct zou hebben vertaald. Bovendien werd aan verzoekster bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS gevraagd of zij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen (*ibid.*, p.3) en formuleerde nergens enige opmerking inzake de vertaling of communicatie. Ook haar advocaat formuleerde geen opmerkingen in deze zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (*ibid.*, p.41). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofdte van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke

kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofdte van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Verzoekster verklaarde te zijn geboren en getogen in het dorp Aligidir in Eritrea. Zij zou er hebben gewoond tot zij vijftien jaar was en school hebben gelopen. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat zij bij het CGVS en bij de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar scholing. Bij de DVZ verklaarde verzoekster dat zij de vijfde graad beëindigde doch niet slaagde, terwijl zij bij het CGVS aangaf dat zij slechts tot de vierde graad naar school ging. Verzoekster ontkent op heden, net als bij het CGVS, haar bij de DVZ afgelegde verklaringen en tracht deze af te doen als materiële vergissing. Dit kan, gelet op de duidelijke aard van haar verklaringen bij de DVZ, echter niet worden aangenomen. Bovendien werden deze verklaringen aan verzoekster voorgelezen in het Tigrinya, aanvaardde zij deze uitdrukkelijk en ondertekende zij deze voor akkoord, waarmee zij aangaf dat deze oprecht zijn en overeenstemmen met de waarheid (administratief dossier, stuk 12, verklaring). Daarenboven verklaarde verzoekster bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS dat bij het interview bij de DVZ alles goed was verlopen (administratief dossier, stuk 5, p.3).

Uit verzoeksters gezegden, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt voorts dat de verklaringen die zij inzake haar scholing aflegde bij het CGVS onderling incoherent zijn. Enerzijds gaf zij aan dat zij de vierde graad beëindigde in 2005 en dat het schooljaar in Eritrea slechts eindigt in de maand juni doch anderzijds gaf zij aan dat zij reeds in mei 2005 haar land verliet. Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoekster ter verklaring van deze incoherentie in het verzoekschrift verklaringen aflegt die met haar verklaringen bij het CGVS niet kunnen worden gerijmd. In het verzoekschrift beweert zij namelijk dat zij de vierde graad reeds zou hebben beëindigd in 2004 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4), terwijl zij bij het CGVS duidelijk aangaf dat zij deze beëindigde in 2005 (administratief dossier, stuk 5, p.19).

Uit de informatie en de verklaringen die met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoekster onwetend bleek en foutieve verklaringen aflegde over het (lagere) schoolsysteem in Eritrea in de tijd waarin zij aldaar school zou hebben gelopen. Verzoekster betoogt dat de informatie dienaangaande, gezien deze dateert van 2003, niet mag worden gebruikt. Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij het had over de periode waarin zij school zou hebben gelopen in Aligidir en waarop de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie betrekking heeft. Zij gaf duidelijk aan dat haar verklaringen betrekking hadden op de periode tot 2004 doch bleek daarbij niet op de hoogte van de graad waarin de lagere school eindigde, noch van het gegeven dat er een tussenniveau bestond tussen het lagere en het secundaire onderwijs (*ibid.*, p.20). Indien verzoekster werkelijk in Aligidir was opgegroeid en er tot de vierde, dan wel vijfde graad school had gelopen, mocht van haar worden verwacht dat zij hieromtrent beter op de hoogte zou zijn.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekster niet in staat bleek de naam te verstrekken van de directeur van haar school. Verder bleek zij van slechts één leraar van deze school de (voor)naam te kunnen geven. Bovendien kon zij daarbij niet preciseren welk vak deze leraar zou hebben gegeven (*ibid.*, p.19). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster zich de directeur en de leraren van haar lagere school beter zou herinneren.

Verzoekster voert, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de door haar aangevoerde problemen met de tolk tijdens het gehoor bij het CGVS, voorts geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar hierin wordt gemotiveerd:

*“U verklaarde dat u te Aligidir schoolliep in de school ‘Fenkil’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waar die naam – ‘Fenkil’ – vandaan komt, antwoordde u het **niet te weten**. Gevraagd of u steeds naar deze school ging, te Aligidir, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u de Fenkil-vingering kent, antwoordde u – uiterst vaag – dat er een plek is die Fenkil heet, en daar vele martelaars stierven (zie gehoorverslag CGVS, p. 38). Gevraagd waarom ‘Fenkil’ herdacht wordt, en wat er dan herdacht wordt, weet u enkel te antwoorden dat er op die plek [Fenkil] vele martelaars stierven. Het dient opgemerkt dat ‘Fenkil’ geenszins een plek in Eritrea is, maar verwijst naar ‘operatie Fenkil’ ten tijde van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd, waarbij de havenstad Massawa bevrijd werd (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). **Dat u daarover niets weet te vertellen – hoewel er een jaarlijkse herdenking is van operatie Fenkil, en u 4 jaar lang school gelopen zou hebben in***

een school met de naam 'Fenkil', doet verder afbreuk aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst."

Verzoeksters betoog dat zij niets foutief zou hebben verklaard en dat zij niet inziet wat zij nog meer kon vertellen over Fenkil vormt immers een loutere miskenning van de voormelde motivering. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoekster bleek daarenboven geheel niet in staat om op een spontane en doorleefde wijze te verhalen over haar verklaarde dorp en haar leven in dit dorp. Wanneer haar gevraagd werd: *"Vertel eens over Ali Gidir, waar u de laatste jaren te Eritrea woonde. Vertel gewoon vrijuit over dat dorp, hoe het leven daar is, wat er allemaal te zien valt in Ali Gidir, hoe het leven daar is?"*, kwam zij niet verder dan aan te halen dat er een katoenfabriek en een luciferfabriek zijn. Vervolgens gevraagd: *"Wat is er nog allemaal in Ali Gidir? U leefde er tot u 15 was, u moet toch wel wat weten te vertellen over uw leven daar in het dorp?"*, antwoordde verzoekster: *"Zoals wat?"*. Hierop werd de vraag verduidelijkt en werd gevraagd: *"U woonde er tot uw vijftien, vertel me gewoon over uw leven daar, over school vb, over vrienden vb, over wat u deed in uw vrije tijd, waar in Ali Gidir u zou gaan om te spelen, etc?"*. Verzoekster beperkte zich echter tot de verklaring dat zij van huis naar school ging en omgekeerd (administratief dossier, stuk 5, p.34-35). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet bij machte was om spontane en doorleefde verklaringen af te leggen over haar dorp en over haar leven in dit dorp. Dat zij niet zou hebben begrepen wat de bedoeling van de vragen was, kan gelet op de duidelijke bewoordingen van de voormelde vragen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Niet enkel het gegeven dat verzoekster niet bij machte bleek om spontaan en doorleefd te vertellen over haar dorp doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde herkomst van dit dorp. Indien verzoekster werkelijk in dit dorp had gewoond, is het immers tevens manifest ongeloofwaardig dat zij in het kader van voormelde vraagstelling en de andere vragen omtrent het dorp en haar leven aldaar, nergens spontane melding zou hebben gemaakt van het zware oorlogsgeweld waarvan dit dorp slachtoffer werd. In dit kader blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 11, *"Profile of Internal Displacement: Eritrea"*, p.68-69; *"Destruction greets returning Eritreans"*) dat de katoenfabriek waarover verzoekster het had nagenoeg volledig werd vernield, dat de weg naar het dorp bezaaid was met rottend vee dat door de Ethiopische troepen werd doodgeschoten en in brand gestoken, dat het dorp bijna volledig werd verwoest en dat er van het dorp nog maar weinig overeind stond. Er gebeurde een massale en doelbewuste vernieling van privéhuizen, kleine bedrijven en overheidsgebouwen, modderhutten werden platgebrand en alles werd leeggeroofd of vernield. Het dorp werd in het kader van de doelbewuste vernieling van de woningen en bezittingen van de burgerbevolking grondig geplunderd alvorens het in brand werd gestoken. Ook de school werd bijzonder zwaar getroffen en het ziekenhuis werd leeggeroofd en beschadigd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

*"In een poging te peilen naar enig teken van doorleefde ervaringen, gevraagd om uit te leggen hoe u van uw huis te Aligidir naar de school zou gaan, en gevraagd om de weg die u nam te beschrijven, antwoordde u **ontwijkend** dat u te voet ging, en er geen wegwijzers zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 35). U gevraagd om gewoon, in uw eigen woorden, de route te beschrijven die u nam om van huis naar school te wandelen, antwoordde u, **opnieuw de vraag ontwijkend**, dat alle huizen op elkaar lijken. U nogmaals uitgelegd dat u enkel gevraagd wordt om in uw eigen woorden de route te beschrijven die u zou aflopen wanneer u van huis naar school ging, en bij wijze van hulp gevraagd waarheen u ging, nadat u de deur van uw huis achter zich dicht deed, verklaarde u enkel dat u te voet ging, de kerk niet ver was, en u niet weet wat te zeggen. U nogmaals dezelfde vraag gesteld, en u daarbij – bij wijze van voorbeeld – de weg van het CGVS naar het noordstation beschreven, en gevraagd of u op dezelfde wijze de weg van uw huis naar school kunt beschrijven, antwoordde u – geenszins overtuigend – dat u begrijpt wat de interviewer bedoelt, maar er geen aanwijzingen zijn aan de hand waarvan u het kan uitleggen. U nadien verder geconfronteerd met de vaststelling dat u toch wel moet kunnen vertellen over de route die u naar school zou nemen, en dezelfde vraag nog enkele malen herhaald, verklaarde u uiteindelijk dat u van uw huis naar de kerk zou gaan, u de kerk moest passeren, u dan langs een kleine markt kwam, en u dan zou aankomen in de wijk Hadish Adi, waar de school zich bevond. **Het dient opgemerkt dat het feit dat u dit – eerder eenvoudig – antwoord pas wist te geven nadat dezelfde vraag u ettelijke malen werd herhaald, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, alsook dat dit antwoord tegenstrijdig is met een verklaring die u eerder tijdens het gehoor op het CGVS aflegde, namelijk dat er helemaal geen markt is in Aligidir, en uw moeder daarom alle nodige inkopen moest gaan doen in de stad Teseney (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).**"*

Dat verzoekster de vragen niet zou hebben begrepen, kan gelet op de duidelijke bewoordingen waarin deze werden gesteld niet worden aangenomen (administratief dossier, stuk 5, p.35). Bovendien legde verzoekster, waar zij in haar uiteindelijke antwoord aangaf dat zij onderweg naar school langs een kleine markt moest passeren, weldegelijk verklaringen af die strijdig zijn met haar eerdere gezegden. Wanneer haar eerder tijdens het gehoor werd gevraagd wat haar moeder in Tesseney ging kopen dat zij niet kon vinden in Aligidir, antwoordde verzoekster immers in niet mis te verstane bewoordingen: *"Er is geen markt in Ali Gidir"* (*ibid.*, p.13). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster verklaarde verder dat er door haar dorp slechts één weg liep, met name een *"gravelroad"*. Zij bleek echter niet te weten waar deze vandaan kwam en waar deze heen ging (*ibid.*, p.36-37). Verzoekster herhaalt weliswaar dat zij het dorp nooit verliet doch dit kan haar onwetendheid ter zake niet verklaren. Indien zij werkelijk vijftien jaar in Aligidir had gewoond en er school had gelopen mocht, ook indien zij dit dorp nooit zou hebben verlaten, van verzoekster worden verwacht dat zij zou kunnen aangeven waar de enige weg door dit dorp vandaan kwam en heen ging. Dat zij zich dit gedurende deze vijftien jaren nooit zou hebben afgevraagd en dit, bijvoorbeeld op school, nooit zou hebben vernomen, is geheel niet geloofwaardig.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster niet bij machte bleek om aan te geven op welke dag in de maand juni martelaarsdag gevierd wordt in Eritrea en zelfs niet in staat bleek om aan te geven of deze dag werd gevierd voor, dan wel na haar verjaardag in diezelfde maand (*ibid.*, p.29). Dit mocht, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, weldegelijk van haar worden verwacht indien zij de eerste vijftien jaren van haar leven in Eritrea zou hebben gewoond.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaarde vlucht uit Eritrea met recht gemotiveerd:

"Gevraagd of Gergef gelegen is in Eritrea, dan wel in Soedan, antwoordde u dat Gergef in Soedan ligt. U, ter verduidelijking en bevestiging, gevraagd of u de Eritrees-Soedanese grens reeds overgestoken had, op het moment dat u te Gergef was, antwoordde u dat ze zeiden dat jullie in Gergef waren, en dat betekende dat jullie de grens reeds overgestoken hadden. U gevraagd of Gergef ver van Aligidir gelegen is, antwoordde u dat het niet ver is, maar u wist niet aan te geven hoever dat dan zou zijn. (...) (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of de mensen, met wie u samen in groep reisde, opgelucht waren wanneer jullie te Gergef waren, omdat jullie de grens hadden overgestoken, antwoordde u bevestigend. U gewezen op de vaststelling dat, zo blijkt ook uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Gergef helemaal niet in Soedan ligt, maar een stad in Eritrea betreft, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat dat niet zo is. U geconfronteerd met de vaststelling dat het nu eenmaal een vaststaand feit is dat Gergef in Eritrea gelegen is [ook ten tijde van uw vertrek uit Eritrea in 2005], antwoordde u opnieuw dit feit simpelweg ontkennend."

Verzoekster houdt in het onderhavige verzoekschrift vol dat het dorp dat zij kent als Gergef in Soedan is gelegen en voert aan dat de kaarten in het administratief dossier op dit vlak niet correct zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7). De informatie die zij bij het verzoekschrift voegt inzake de geografische naam Khor Gergef in Soedan doet aan de informatie in het dossier echter geenszins afbreuk (bijlage 3). Zoals duidelijk blijkt uit de informatie die verzoekster zelf neerlegt en zoals ook verweerder terecht repliceert en aantoonst (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlagen 1-2), betreft de geografische naam Khor Gergef in Soedan immers geen dorp maar een rivier. Dat verzoekster het dorp Gergef foutief situeerde in Soedan in plaats van Eritrea en bovendien expliciet verklaarde dat zij allen opgelucht waren toen zij aldaar arriveerden, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst.

De voormelde vaststellingen betreffen, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, geenszins *"details die men aanhaalt om te twifelen aan haar herkomst"* doch hebben betrekking op wezenlijke aspecten van verzoeksters beweerde herkomst van en leven in het dorp Aligidir en op haar onmiddellijke leefomgeving. Dat zij niet bij machte bleek om gedegen verklaringen af te leggen inzake dermate elementaire en eenvoudige aspecten van haar beweerde leven in en vlucht uit Aligidir in Eritrea, volstaat om te besluiten dat aan haar voorgehouden nationaliteit en herkomst van dit dorp niet het minste geloof kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt inzake de kennis die verzoekster wel vertoonde omtrent Eritrea dan ook met recht gemotiveerd:

“In contrast met de hierboven vastgestelde, uiterst opmerkelijke, onwetendheid uwentwege betreffende het dorp en de streek van waar u opperde afkomstig te zijn, en uw leven daar, wist u dan wel weer te vertellen dat Sebhat Efrem de Eritrese minister van buitenlandse zaken is, Askala Menkoris de voorzitter van de ‘Eritrean Union of Women’, Fatuma Nurhusein minister van toerisme, en een zekere Amna ook minister is (zie gehoorverslag CGVS, p. 39). Verder weet u alle zoba's in Eritrea en hun respectieve hoofdplaatsen op te sommen, weet u alle negen etnieën die in Eritrea leven op te sommen, weet u de naam van een Eritrese krant te noemen, alsook dat deze zowel in de talen Tigrinya als Arabisch te lezen valt, weet u te vertellen dat Eritrea reeds conflicten had met de landen Soedan in 1997, met Yemen in 1995, met Djibouti in 2008 en met Ethiopië van 1998 tot 2000 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 39). Het dient opgemerkt dat deze ‘kennis’ duidelijk ingestudeerd is, en in fel contrast staat met de basiszaken betreffende uw dorp, en het leven dat u er geleid zou hebben, waarover u bijna niets wist te vertellen – zo wist u niet aan te geven welke dorpen er administratief onder Aligidir vallen, kon u geen enkele plaatsnaam noemen tussen Aligidir en de Eritrees-Soedanese grens, en wist u niet waarheen, en waar vandaan de enige weg liep die er in Aligidir was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 30 en 37). Uw verklaringen betreffende de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, weten dan ook helemaal niet te overtuigen.”

De geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende Eritrese nationaliteit en herkomst wordt nog verder ondermijnd doordat zij beweerde dat zij enkele jaren na het land te zijn ontvlucht in Soedan zou zijn gehuwd met een andere Eritrese vluchteling doch dit beweerde huwelijk geenszins aannemelijk maakt. Vooreerst legde zij tegenstrijdige verklaringen af over haar huwelijk. Bij de DVZ verklaarde zij uitdrukkelijk dat er geen documenten werden afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk. Nogmaals gevraagd: *“bent u er zeker van dat u geen documenten ontvangen hebt?”*, antwoordde verzoekster hiervan zeker te zijn (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.15a). Bij het CGVS verklaarde verzoekster, wanneer haar werd gevraagd of zij zich de datum van haar huwelijk nog herinnerde, echter: *“Weet niet meer, ik had huwelijksakte maar ik verloor het in de Sahara, op weg naar hier”* (administratief dossier, stuk 5, p.8). Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij het met haar echtgenoot nooit zou hebben gehad over de reden waarom haar echtgenoot Eritrea zou hebben verlaten. Het enige dat haar man haar zou hebben verteld betreffende zijn leven voorafgaand aan hun ontmoeting was dat hij reeds lang in Soedan was. Dat verzoekster, als Eritrese vluchteling in het buitenland en aldaar gehuwd met een andere Eritrese vluchteling, het met deze man nooit omtrent hun gemeenschappelijke achtergrond en hun wederzijdse ervaringen en problemen zou hebben gehad, is geheel niet plausibel.

Waar verzoekster betoogt dat zij Arabisch en Tigrinya spreekt en poneert dat dit twee talen zijn *“die alleen in haar land van herkomst gesproken worden”*, dient te worden opgemerkt dat zij dit betoog op generlei wijze staft. Bovendien is het een feit van algemene bekendheid dat het Arabisch ook buiten Eritrea gesproken wordt en blijkt uit de informatie inzake het Tigrinya zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11) dat ook deze taal buiten Eritrea gesproken wordt. Aldus kan de loutere vaststelling dat verzoekster Arabisch en Tigrinya spreekt geenszins volstaan om aan te tonen dat zij de Eritrese nationaliteit heeft of van Eritrea afkomstig is.

In zoverre verzoekster verder nog aanvoert dat zij niet de kans kreeg om op alle vermeende tegenstrijdigheden te antwoorden tijdens het gehoor bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat dit algemene en niet nader uitgewerkte betoog geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Dat verzoekster niet met bepaalde tegenstrijdigheden zou zijn geconfronteerd doet bovendien geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf daarenboven niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

De neergelegde documenten kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst niet herstellen (administratief dossier, stuk 10: documenten).

De kopie van het doopcertificaat waarvan verzoekster zich bedient ter staving van deze vermeende nationaliteit en herkomst doet integendeel nog verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid ter zake. Dat dit een kopie zou betreffen van een origineel, authentiek geboortecertificaat, kan namelijk niet worden aangenomen. Zo is het markant dat op dit document, hoewel daartoe de ruimte is voorzien, noch het nummer noch de datum waarop het werd opgesteld wordt vermeld. Daarenboven vertoont zich een opvallende spelfout in de nochtans voorgedrukte tekst van dit document. Verder wordt in de bestreden

beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 11) terecht gemotiveerd dat het neergelegde doopcertificaat niet kan zijn uitgereikt in 1990, het jaar van verzoeksters doop, en dit gezien het een stempel bevat van een instelling die slechts drie jaar later werd opgericht. Waar verzoekster dit in het onderhavige verzoekschrift tracht te verklaren doordat haar moeder dit doopcertificaat slechts later ging afhalen, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Het doopcertificaat bevat immers tevens de handtekening van verzoeksters vader, die volgens verzoeksters verklaringen reeds zes maanden na haar geboorte is overleden (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.13A).

De identiteitskaart van de persoon van wie zij verklaart dat het haar moeder is, wordt door verzoekster slechts neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven blijkt uit verzoeksters gezegden, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat zij inconsistente, ongeloofwaardige en leugenachtige verklaringen aflegde inzake het contact met haar doopmeter, nochtans de persoon via dewelke zij de identiteitskaart van haar moeder zou hebben bekomen. Verzoekster komt in deze niet verder dan een loutere herhaling van enkele van deze gezegden, hetgeen geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zo al enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht aan de neergelegde kopie van de identiteitskaart en nog daargelaten dat verzoekster haar familieband met de hierop afgebeelde persoon niet aantoon, deze kaart betrekking heeft op haar moeder zodat deze in hoofde van verzoekster niet kan aantonen dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en van Eritrea afkomstig is.

De door verzoekster neergelegde attesten van haar huisarts, een gynaecoloog en Constats kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst herstellen.

Gezien verzoekster haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk maakt, toont zij niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Doordat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar Eritrese nationaliteit en herkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS